

Mount Olympus – to glorify the cult of tragedy, a 24 hour performance **Troubleyn/Jan Fabre**

Sommige verhalen zijn bijna te onwaarschijnlijk om waar te zijn. *Mount Olympus* is er zo een. Bij de première op de Berliner Festspiele zat de zaal na een marathon van 24 uur nog altijd stampvol. Het publiek brak de boel zelfs bijna af van puur enthousiasme. Hoe doe je dat? Het is te gemakkelijk om dit monsterproject te herleiden tot haar exces, tot het trance-effect van haar eerste en laatste scène en de vele buitengewone beelden daartussen, of tot de heroïsche uitputting van vier generaties performers die zelf bezeten raken door de krachten die ze oproepen, jonglerend met hompen vlees of zich wentelend in verf en bloed. De spektakelwaarde van *Mount Olympus* mag dan groot zijn, ze is slechts de verpakking.

In de kern gaat het om repertoire. Samen met auteur Jeroen Olyslaegers en componist Dag Taeldeman woelt Fabre door de Griekse tragedies, als spiegels waarin de westerse wereld zijn eigen demonen in de ogen kijkt: in hun intriges spat de rede voortdurend uiteen in gruwelijk bloedvergieten en extreme passies. Zien we daarom vooral solo's van vrouwelijke heldinnen, van Medea en Elektra tot Antigone en Phaedra? Vóór hen allen komt wel Dionysos, god van de roes en buitenbeentje van het Griekse Pantheon. Hij verschijnt als een dubbelfiguur: een gezette Andrew Van Ostade en een knettergekke Barbara De Coninck nemen de hele voorstelling op sleeptouw. Natuurlijk volgen tussen alle hoogtepunten ook droomsequenties op waakvlamstand. In de handen van Fabre wordt de tijd plastische materie, die nu eens uitgerekt en dan weer gecondenseerd wordt tot extreem intense momenten. Het klassieke gebod van eenheid van plaats en handeling binnen één etmaal neemt hij uiterst letterlijk: *Mount Olympus* duurt *echt* 24 uur, zonder onderbrekingen.

Het resultaat mag dan bijna voor een split gezorgd hebben in de jury, we konden er onmogelijk buiten: zoals Fabre hier zijn hele oeuvre samenvat, zich daarvoor beperkt tot de allereenvoudigste middelen van acht tafels, 33 lampen en een hoop oude lakens, en er één ode van maakt aan de performer als de echte motor van het theater, zo blijkt *Mount Olympus* een huzarenstukje zonder weerga. Bijtende maatschappijkritiek, een forse dosis kunstgeschiedenis, onorthodoxe psychoanalyse, politieke satire en nog zoveel meer. Met een bevrijdende schaterlach als kers op de taart. Zonder meer historisch.